

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celí poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 31. vel. travna 1878.

List 22.

Nebeški ogenj.

(Za Binkošti.)

„Prišel sem, ogenj na zemljo prineat, in kaj hočem, kakor da se vname?“ Te pomenljive prerokovalne besede Sinu Božjega, ki jih je govoril kratko pred svojim terpljenjem, so se očitno spolnile binkoštno nedeljo, ko je prišel sv. Duh v podobi ognjenih jezikov. Zares nebeški ogenj je poslal Sin Božji na zemljo, močen, čeznatoren ogenj, ki podobno natornemu ognju razodeva svojo trojno moč in delavnost, namreč, razdere, očišuje in vnema. Tega se bomo prepričali, ako bolj natanko pregledamo to primero.

Natorni, navadni ogenj razdere in pokončá vse, kar vžge. Mislimo si pogorišče, kako strašno je viditi vse razdjano, ko je vse pogorelo! Od lepih poslopij ni drugega razun črne razvaline, ogli in pepel. Pri takih žalostnih razvalinah svojega posestva milo jokajo nesrečni, ki so prišli ob vse, za kar so se dolge leta trudili, pa je v kratki uri vse končano, ki so imeli vse potrebno, in so si komej gólo življenje rešili, s strahom in obupno se ozirajo siromaki v prihodnost, edino previdnost božja in dobre serca so jim še upanje in tolažba. — To je podoba, kako je ogenj sv. Duha s svojo nebeško močjo pokončal in razdjál po vsem svetu vse, kar je bilo njemu nasprot. Ta prečudna moč sv. Duha se je začela že prvo binkoštno nedeljo, ko je na gorečo besedo sv. Petra, ki je kot ojster meč serca presunila, tri tisuč judov se spreobrnili, zapustilo stare zmote in pregrehe, ter so po sv. kerstu bili sprejeti v sv. cerkev. Od Jeruzalema se je nagloma razširjal ta nebeški ogenj med nevernike, pogane, ter je razdjál malikovavske tempeljne in oltarje, njih vraže in zastarane hudobije. In od te dobe neprenehoma dalje razširjajo nebeški ogenj goreči nasledniki aposteljnóv, duhovaki poslanci, in vnemajo vesoljni svet, vse narode in kraje, po Jezusovi obljubi: Prejeli bote moč prihajóčega sv. Duha, in mi bote priče v Jeruzalemu, Samariji, do zadnje meje zemlje. In glej, kjer koli se vname ta močni ogenj sv. Duha, razdere kraljestvo pekla, laži in pregrehe.

Vendar ne le po vesoljnem svetu sploh se razodeva ta prečudna, velika moč nebeškega ognja sv. Duha, to se godi tudi v sercu slehernega človeka, ko se v njem vname čeznatorni ogenj resnične pokore, in sicer od prvega binkoštnega praznika do sedaj in do konca sveta. Ko namreč sv. Duh z ognjem svoje gnade človeško serce vžge za resnično pokoro, pokončá v njem vse krive misli in napčne želje, mlačnost in prazne izgovore, dušno slepoto in lastno ljubezen, hude strasti

in skrivne slabosti, kot močen ogenj prešine in preišče vse kote, in razdira kraljestvo pregrehe, dokler ni postergan stari kvas, in križan stari človek, dokler s Savlom ne vpraša: Gospod, kaj hočeš, da naj storim, in dokler se milo ne zjoka s Petrom. In dasiravno bi tudi bolelo in skledo, če tudi po zgledu sv. Avguština dalje žgè ogenj in terpi huda vojska, ne najde miru, dokler ni vse pokončano, premagano, da se kot zgubljeni sin verne k očetu, in se obtoži Božjemu namestniku vsih hudobij. Tako je ogenj sv. Duha razdjál hudobijo v sercu toliko spokornikov; tako zamore in mora skusiti slehern grešnik to moč čeznatornega ognja sv. Duha, ki razdere in pokončá v njegovem sercu kraljestvo satana in pregrehe, ki žgè in peče kot močno zdravilo za bolno dušo, ki pred vsem mora biti oprostena stare sužnosti, v katero je po grehu prišla, rešena biti hudih vezí pregrehe in zmote.

Ogenj ima pa še drugo moč, namreč tudi očišuje. Voda sicer tudi očisti, pa bolj le vnanje, le poverhu; ogenj pa bolj očisti tudi notranje, raztopi, premeni in prenovi. Kako se sveti kovina (ruda), ko je žlindre ločena; kako koristna postane za vsakdanje potrebe, kinč in umetnijo! Dokler je bila žlindra v nji, ni bila za rabo; ko jo je pa ogenj ločil in očistil, je vsa drugač, vsa svitla. Tako je tudi z ognjem, ki ga je Kristus prinesel na zemljo, in ga vnema sv. Duh. Naj popred razdere staro, nečisto, potem vatvari (naredi) novo, sveto. Ogenj pokore razdere pregreho, končá starega grešnika; ogenj žive vere pa pomladi in olupša očišeno serce, stari človek je pokopan, nov častiljiv vstane iz groba prerojenja, popred omadežan, je zadobil nebeško, svatovako oblačilo, o katerem govori nebeški Ženin: Kako lepa si, moja prijateljica, in madeža ni na tebi! Kakor plamen kviško šviga, tako puhté misli in želje po sv. Duhu ponovljenega serca kviško k Bogu, od kterega in za kterega je vatvarjeno. Po aposteljnóvem opominu iše, kar je zgorej, kjer je Kristus ob deanici Očetu. Kakor je ta nebeški ogenj očistil in ponovil aposteljne, da so vse zapustili in le Kristusu živeli (ne živim jaz, živi pa v meni Kristus); tako se godi še vedno pri njih, ki so po ognji sv. Duha za novo življenje prerajeni, da tudi smejo z aposteljnóv reči: „Naše življenje je v nebesih, od koder pričakujemo Zveličarja, našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zavoljo njega cénimo vse drugo za blato, da pridobimo Kristusa.“ V kaki nebeški lepoti je on, ki je po sv. Duhu tako očišen in ponovljen! Zares je tempelj Božji in sv. Duh v njem prebiva.

Ogenj zadnjič tudi oživlja in ogreva nje, ki se mu bližajo. Terdi, merzli udje se spet ogrejejo, zmerznjeno se otaja, oterpnjeno, na videz mervto spet oživi. Tako dela tudi nebeški ogenj sv. Duha v sercu pre-

novljenega človeka, vžgè ogenj sv. ljubezni, ki ga sa vse dobro vnema in ogreva na vse strani. Tak sv. ogenj vidimo goreti v sercu sv. aposteljnov, — sv. Petra in Janeza: „Ne moremo, da bi ne govorili, kar smo vidili in slišali.“ Tak ogenj svete ljubezni je vnel sv. Pavla, da poln prepričanja kliče: „Svest sem si, da ne smert, ne življenje, ne sedanje, ne prihodnje, ne kaka druga stvar nas ne bo ločila od ljubezni Božje, ki je v Kristusu Jezusu.“ Tak ogenj je vnel mučence in spoznavalce, ki so zapustili dom in rod, složnost in pokoj, in so šli v ječe in muke, med divje ljudi in sovražnike, da bi jim oznanovali Križanega in jih Kristusu pridobili. Tak ogenj jih je gнал na tisoče obojega spola, da so se odpovedali svetu, in so v samoti se le Bogu darovali, svoj in bližnjega visoki poklic pospeševali. Tak ogenj jih oživlja še do današnjega dne brez števila med svetom, da z besedo in v djani neprestrašeno Kristusa spoznavajo kot zvesti otroci katoliške cerkve, le njemu živé, le zanj goré.

Tako je Jezus prišel prinesť ogenj na zemljo; o naj bi zares povsod gorel in vnel, razdiral napčno, očistil in ogreval verne, da bi se med njimi vsaj nekoliko pokazal sad perve binkoštné nedelje! Naj tudi „Danica“ po svojem namenu in zmožnosti nekoliko k temu pripomore, da se moč tega nebeškega ognja sv. Duha čedalje bolj širi in razodeva. Naj tudi njen glas zlasti sedaj o binkoštnem času v to pomaga, da med vernimi Slovenci posvetnega duha čedalje bolj premaga sv. Duh — nebeški ogenj!

P. V.

„Marija od previdnosti“ in red v pomoč vernim dušam v vicah.

(Po spisu prošta dr. Šneiderja prosto poslov. J. G.)

Kaker za sv. katoliško Cerkev, tako bila je druga polovica minulega stoletja žalostna in neugodna za verne duše v vicah. Širila se je nevera in razuzdanost, posvetne oblasti zaterle so mnogo pobožnih vstanov in bratovščin, in tedaj so pojemale molitve in prošnje za verne duše. — V slednjih desetletjih tekočega véka se je v tem oziru maraj kaj spet obrnilo na bolje. Čedalje večje prihaja število prijateljev in besednikov za verne duše, od leta do leta se množijo razne pobožnosti njim v pomoč.

V prvi verati stoji novo vstanovljen red na Francoskem (Société des Religieuses Auxiliatrices des âmes du purgatoire), kateri je v naših deželah skoraj še neznan.

Srečna duša, katero je Bog izvolil temu redu vstanoviteljico, imenuje se Evgenija Smet, rojena 25. sušca 1825 v Lillu na Francoskem. Njen oče Henrik je bil premožen in čislán mož, njena mati Pavlina je izvirala iz stare plemenite rodovine Mont d'hiver.

Evgenija je že v prvi mladosti razodevala znamenja svojega prihodnjega poklica. Ko je nekega dne s tovaršicami igrala, tekaje za metuljčki, se naglo ustavi in spregovori s pomenljivim glasom: „Veste, na kaj zdaj mislim? ... Ko bi ena izmed naših prijateljic v ognjeno ječo zaperta bila, in bi zadostila ena beseda, jo oteti, kaj ne, mé bi vse to besedo berž izustile? Nu ... kaj so vice? Verne duše so v ognjeno ječo zaklenjene, in Bog tirja od nas samo eno molitev, da se vrata odpró, ... mé pa te molitve ne opravljamo!“ Tako je djala, in druge deklice so jo stermé gledale — a kmalo spet za metuljčki tekale. Evgenija pa je tudi pri igri premišljevala.

Posebna lastnost njenega značaja je bilo nežno in stanovitno zaupanje v previdnost Božjo, katero je v svo-

jem življenju tako pogostoma kazala, da je dobila ime „Marija od Previdnosti“, po katerem je zdaj obče znana. — Leta 1836 stopila je, enajst lét stara, v gospejsko odgojišče naj svetejšega Serca (Dames du sacré Cœur) v Lillu. Ondi se je praznovala o neki priliki posebna svečanost, in na povelje predstojnice bi se imele vse belo oblečene deklice postaviti blizu k oltarju, druge pa sadi za njimi. Evgenija takrat ni imela bele obleke, in bi se morala tedaj umakniti iz svojega navadnega priljubljenega mesta; valed tega je bila silno žalostna, ne iz samoljubja, temuč, ker ne bi smela svetega opravila v bližavi viditi. Torej poklekne pred Boga in mlo moli: „O moja ljuba Previdnost, prosim te, pošlji mi belo oblačilo, hočem te vedno ljubiti in vse od tebe pričakovati ... vse od šivanke do nebés.“ Ta otročja in priprosta molitev ni ostala neuslišana; na predvečer svečanosti našla je na svoji postelji belo oblačilo. Še trideset lét pozneje se je te prigodbe hvaležno spominjala.

„Moj Bog“, molila je drugikrat, „ti si moja Previdnost, o da bi mogla enkrat jaz Tvoja previdnost biti! Moj Bog, ti mi vse daš, o da bi mogla tudi jaz Tebi kaj dati!“ Spet drugipot je klicala: „Zdaj vé, kako bom previdnost Božja; on zeló ljubi verne duše v vicah, pa jih ne more oteti, to mu brani njegova pravičnost, jaz mu hočem te duše dati, vesoljni svet hočem prositi, naj mu jih dá po molitvah in sv. daritvah, vsem ljudém hočem povedati: Bodite previdnost Božja, ker je On vaša Previdnost; Bog vam vse dá, in vi bi mu ne dali ničesa?“

Tako je bila potem Evgenija, ki se je popolnoma izročila Previdnosti Božji, in ktere serce je vroče bilo za verne duše, zares zlahtna cvetlica v vertu sv. Cerkve; odločena je bila pospeševati čast Božjo in izveličanje duš — v izredni meri!

Težkega serca zapusti 4. kimovca 1843 priljubljeni samostan cveteča osemnajstletna deklica, ter se preseli v hišo svojih starišev na kmetih v Loos-u blizu Lilla. Majhna je bila tukaj njena sobica, pa prijetna po legi in razgledu na številna drevesa, na zalo cerkvico in proti nebu, — vse spominjalo jo je na Boga.

Svoj čas je delila med domače opravila, molitve, premišljevanja in dela ljubezni do bližnjega. Kolikor moč, pomagala je revnim, sostavljala je litanije v čast „naše ljube Gospé Milostne“, ktere — poterjene po nadškofu Kambrajakem — je dala v natis, in jih delila ali prodajala med ljudi. S čistim dobičkom 100 frankov dala je v domači cerkvi Marijin oltar ozaljšati. Tudi je pridno nabirala darove k stavbi nove cerkve na hribu pri „La Saletti“. Ko ondi enkrat dá redovnici od najsvetejšega Serca vode, jo čudoma ozdravi s njo hude bolezni. Mnogo si je dalje prizadjala za razširjanje društva sv. Detinstva, za Maronite in druge blage namene; kratko: povsod je kazala svojo živo vero, svojo gorečo ljubezen.

Preteklo je v tem deset lét, kar jo — leta 1853 — doletí klic Gospodov. Na predvečer dneva vseh vernih duš molila je v cerkvi in se spominjala mertvih; zdaj se obudi v njej misel, kako potrebno in koristno bi bilo v pomoč vernim dušam društvo vstanoviti, da bi se jim po molitvah in dobrih delih skrajševalo njih terpljenje. Koj stori sklep: tako bratovščino vstanoviti. Ker pa ni mogla razločiti, če ji je ta misel prišla od Boga, ali iz goljufljive domišljije, prosila je Gospoda, naj ji svojo voljo naznani. „Gospod, djala je, ako je tvoja volja, da naj to bratovščino vstanovim, daj to misel tudi eni izmed mojih prijateljic, in nakloni, da mi bo o tem govorila, berž ko stopim iz cerkve.“

„Žena, tvoja vera je velika“, rekel je svoje dni naš Izveličar Kananejski, — „zgodi se ti po tvoji volji!“

— te besede spolnile so se tudi pri Evgeniji. Gredé iz cerkve koraka doli po stopnicah, kar se ji pridruži prijateljica, rekoč, da je dobila v cerkvi notranji opomin, zedinjena z njo meseca listopada opraviti pobožnost v pomoč vernim dušam v vicah. Zdaj Evgenija ni več dvomila, nje veselje bilo je veliko.

Važnejše pa še je, kar se je primerilo sledeči dan, na Dušno. Evgenija se je radovala, premišljevala, koliko duš se ta dan reši iz strašne muke vic na priprilno vesoljne Cerkve, — a zdaj jo obide žalost, ker se spominja, da je ta pomoč primeroma nezadostna za veliko število vernih duš, in da vse to, kar kristjani za pokojnike storé, ni več, ko mala zelenica v ogromni puščavi pozabljenosti. Stavila si je vprašanje: ali bi se temu pomanjkanju ne dalo v okom priti, in na kakov način, da bi pomoč enaka bila reki, ktera teče v široki strugi? S temi mislimi sprejela je sv. Obhajilo, ter potem dalje premišljevala: o koliko redov se je ustanovilo za razne potrebe kerščanstva, samo v pomoč vernim dušam še ni nobenega! Zdelo se ji je, da je poklicana ona, to prazno mesto napolniti. Toda ni si prikrivala, kako pogostoma se človek prevari, kako bi bilo prederano brez pravega poklica se vsilovati naprej; in tedaj se je vnela v njeni duši vojska med ljubeznijo in ponižnostjo, večkrat je izdihovala: Oj kako rada bi pomagala! Res, hočem pomagati! A spet je slišala notranji glas: Ti hočeš pomagati? Ali si vredna, si poklicana? Kaj ji je bilo početi, če ne obrniti se k Očetu luči, in prositi razsvetljenja? Terdna vera nagnila jo je celó k dorsni prošnji, naj bi ji Bog svojo voljo razodel po gotovem in nezmotljivem znamenju. V tem trenutku je čutila v sercu vtis, da bo svoje dni k nji prišel neznan duhovnik, iste želje vnet, da se ustanovi red v pomoč vernim dušam; to ji bo slednji Božji opomin. Da je ta vtis bil od Boga, bomo kmalo vidili.

(Dalje nasl.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva.

6. Več Marijnih otrok.

Nekteri prav radi kaj novega zvedó. In dan danes, ko imamo železnice in telegrafe, se kaj hitro lahko veliko novega izvé iz bližnjih in daljnih krajev. Pa le bolj žalostne se slišijo, veselega malo. Že nekaj lét se piše in sporoča naj več o strašnih vojskah, rogovilstvih, sleparstvih, prepirih itd. Za vas pa, dragi otroci, se tudi v sedanjih tužnih časih daleč na okrog pripoveduje po vsem katoliškem svetu neka jako tolažilna in silno vesela novica, namreč ta: da se najdištejša Devica Marija, nebés in zemlje Kraljica, v sedanjem veku po več krajih tako pogostoma prikazuje, kakor pred še nobenkrat ne. In prikazuje se zlasti nedolžnim otrokom; le malokrat tudi odraslim, ki so ohranili detinsko nepoparjeno serce.

Da se Marija revnim zemeljskim otrokom prikaže, to je neprecenljiva sreča za dotične, vendar ni to nič nenavadnega. Kdor pozna količkanj zgodovino keršansko-katoliškega življenja, vé, da se je to tudi že pred mnogo in mnogokrat zgodilo. Sej brezštevne Marijne božje pota so se s tem začele, da je Marija ljudém v prikazni naznanila, naj se jej tu ali tam zida cerkev ali kapelica. In da so to potlej zares milostni kraji, kjer se je že brez števila bolnikov ozdravilo in žalostnih sere prečudno potolažilo, priča v resnici zanesljiva priča: skušnja, zgodovina. Že pred 200 leti je učen in pobožen mož naštel in popisal 1200 taci Marijnih krajev.

Od tistega časa jih je gotovo še enkrat toliko na novo prištetih; sama Španka ima čez 500 taci božjih potov.

Nekteri pravijo, da to pomeni hude čase, kadar se Marija pogostokrat prikazuje, in da se takrat radi čudeži godijo, kadar vera peša in pojema. No, da je ravno zdaj enak nesrečen čas, da je ravno zdaj toliko slabovernih, mlačnih, merzlih katoličanov, to tudi že sami veste. Marija se hoče usmiliti še nedolžnih, da bi ne bili zapeljani od pohujšljivcev in sovražnikov sv. vere, ki po vsih kotih mergolé, — temuč da bi bili čedalje pobožniši in gorečniši: zato se zdaj bolj pogostokrat prikazuje, kakor pred kedaj.

In ravno iz tega namena, da bi tudi vi Marijo bolj ljubili in čestili, in iz ljubezni do Nje vse zapovedi natančno spolnovali, vam hočem zdaj opisati po zanesljivih virih vsaj nekatere prikazni iz novejših časov.

Že sem vam pravil o blagi Bernardinici iz Lurda, kateri se je Marija osemnajstkrat prikazala. Še pred, 19. kim. 1846, se je Mati Božja prikazala v saboto pred praznikom Marijnih žalosti tudi na Francoskem:

a) na hribu „La Salette“

dvema otrokoma. Eden se je imenoval Maksimin, 11 letin deček, drugi Melanija, 14 letna deklica. Tisto saboto sta gnala na omenjeni grič govedo past. Vreme je bilo prav lepo. Okoli poldne se vsedeta poleg studenca, ki je bil takrat suh, ter pojésta, kar sta bila zjutraj saboj vzela. Potlej gresta nekoliko niže sést in oba — zaspita.

Melanija se prva prebudi. Ker svojih živinčet nikjer ne more zagledati, pokliče Maksimina. In oba hitita živine iskat. Kmali najdeta čedo ter precej nazaj gresta, da bi vzela, kar sta tam popustila. Pri tej priči zagleda Melanija pri studencu veliko bliščobo, svitlejšo kakor solnce, pa ne take barve.

„Pojdi sem, pokliče Maksimina, in poglej! pojdi no, in poglej, kako je svitlo!“

„Kje, kje?“ vpraša Maksiminček, ki koj priteče. Melanija pokaže s perstom proti studencu. Tudi on vidi okroglo svitlobo, kake 20 do 25 čevljev na široko. Ta okrogla svitloba se začne pred njima deliti in v sredi zagledata gospo, najpred roke, potem glavo, slednjič vso. Gospa je sedela, glava je bila naslonjena na rokah, komolci pa na kolenih, pa — jokala je. Prav blizu nje so bili žarki miglajoči, bolj proč bili so žarki mirni.

Otroka se prestrašita in Melanija zavpije: „Oh, moj Bog!“ in spusti palico. Deček pa se kaže bolj serčnega, rekoč: „Le derži svojo palico, jaz bom pa svojo, in če nama bo kaj hotlo, bom hudo udaril.“ — Zdaj se vzdigne Gospa in roke križem derže pravi: „Pridita bliže in nikar se ne bojta! Jaz sem tukaj, da vama povem važno naznanilo.“

Ko zaslišita ljubeznjivo doneči glas, ju ni prav nič več strah. Gresta bliže in tudi Gospa se jima bliža in se postavi tako blizu, da bi med njo in njima nobeden več ne imel prostora. Še zmir jo je obdajala dvojna svitloba: bližnja miglajoča in daljna nepremakljiva, ki je zdaj tudi oba otroka obsevala. Gospa je bila velika in nezmerno lepa. Njeno podolgasto obličje je bilo bliščéče belo, tako da Melanija ni mogla dolgo, deček pa še skor nič ni mogel gledati v obraz. Glavo je imela z belim pokrito, lasé je zakrival venec iz vertnic, imela je visoko, žareče bliščobno krono. Druga obleka bila je dolga in vsa bela z biseri nakinčana, s širocimi rokavi. Tudi zavratna ruta je bila bela in z vertnicami obrobljena. Okrog vrata je visela zlata verižica, na kateri je bil videti križec, na desni strani s kleščami na levi s kladvom. Predpas in nogovice bile so rumene, čevlji pa beli z raznoverstnimi cvetlicami olepšani.

Kar časa se je z otrokoma pogovarjala, se je zmirljokala, in Melanija je dobro videla, kako so ji teklesolze, pa niso do tal padale, temuč so se v svitlobi razpersile.

V Francoskem jeziku otroka takole nagovori: „Ako se moje ljudstvo noče podvreči (zapovedim Božjim) spustila bom roko svojega Sina; tako je težka, da je ne morem več zadrževati. O koliko imam prestat za vas!“ Nato našteje razne hudobije, s katerimi se žali njen ljubljani Sin, zlasti: oskranjevanje nedelj, preklinjevanje in lomljenje posta.

Potem naznani tudi kazni, ki bodo prišle nad ljudstvo zaradi grehov.

Slednjic pové še vsakemu otroku posebno skrivnost; in čeravno na glas govori, vendar Melanija ni slišala, kar je rekla Maksiminu, in ta ne, kar je povedala Melaniji. Vidila sta otroka le, da so se ustnice premikale. — Oboja skrivnost je bila pozneje na škofovo povelje zapisana, zapečaten in papežu poslana.

Eua je bila zastran Pariza in Francoske, druga za Rim in Pija IX. Oznanovale ste kazen in nesrečo, ako se svet ne spokori. Ko so Pij prebrali Maksiminovo pisanje, so rekli: „Tu je do čistega otročja odkritoserčnost in priprostost.“ Beró pa pi-mo Melanijino in pomenljivo stiskajo ustnice in na obrazu se jim razodeva globoka ginjenost. „To so šibe, pravijo, ki Francoski žugajo; pa ni (le) sama kriva, Nemčija, Italija, vsa Evropa je kriva in zasluži šibanje. Menj se mi je bati očitne brezbožnosti, kakormiačnosti in strahu pred ljudmi. — Ne imezuje se Cerkev zastoj vojskujoča, in tukaj — pravijo kazaje na svoje persi, vidite njene vojskove!“ —

Presv. Devica še vpraša: „Ali tudi vedno molita, otroka moja?“ — Ne, ne veliko, Gospa, odkritoserčno odgovori Maksimin.

„Oh ljuba otroka, to morata vselej zvečer in zjutraj! Če nimata časa, molita saj Oče naš in Česeno Marijo; in ko imata čas, molita več!“ —

Skor pol ure se je mudila pri njima in preden ju zapusti, še enkrat naroči, naj to naznanita vsemu ljudstvu. Zdaj gre proti hribu, kjer sta otroka pred živino iskala. Kakor bi bila na rokah nesena, se njene noge trave dotikajo, pa je kar nič ne pohodijo. Verh griča se začne vzdigovati više in više, ter zgine. Ko se vzdiguje, ji sicer nič več solze ne tekó, vendar še žalostna ostane. V zraku, kjer je zginila, se še nekaj časa za Njo žari. In Melanija meni: „To je znabiti kaka velika svetnica.“ Maksimin pravi: „Ko bi bila midva vedila, da je velika svetnica, bi jo bila prosila, naj bi bila naju seboj vzela.“ In Melanija zdihne: „O ko bi bila le še tukaj!“ —

To se vé, da sta otroka povedala družim, kar sta vidila in slišala. Škof so vse natanko preiskali in 19. kim. 1851 očitno izrekli, da brez dvombe se je na gori „La Salette“ Marija, prečista Devica prikazala. Kmalo se je razglasilo ne le po Francoskem, ne le po Evropi, ampak po vsem katoliškem svetu. Prezalo cerkev so zidali na kraju, kjer je prečista Devica zginila otrokoma izpred oči. Kmali je postala silo imenitna božja pot, kjer se je brez števila dušno in telesno bolnih ozdravilo. Čudovito je tudi to, da se studenec, ki je bil pred velikokrat suh, odsihmalni več usušil in je bilo silo veliko že ozdravljenih, ki so to studenčnico pili. In kaj bi ne? Sej je Marija sama ta studenec blagoslovila in napajala s svojimi solzami. In solze blagega serca, otroci! so dragoceni dar; naj draži dar, ako so matrne solze: kaj še le, ako so pritekale iz očesa Matere Božje, ki je pod križem postala tudi naša Mati.

Najlepše pa je to, da so se po tistih krajih sploh ljudje vsi spremenili: nedelje in praznike so jeli posvečevati, imé Božje čestiti in cerkvene zapovedi spolnovati.

Francosko so pač zadele nekatere prehude kazni, ki jih je Marija napovedala; kaj še bo, ne vemo. Kaj je z Maksiminom, nisem mogel pozvedeti, Melanija pa je postala v samostanu bogoljubna nuna.

Nekteri, ki to dogodbo beró, niso nič kaj ginjeni, še hladnokervno poprašujejo: zakaj se pa prikaže Marija priprostima otrokoma, zakaj ne raji imenitnim učnim gospodom? Meni pa ravno to daje pravico zaklicati: blagor otrokom, stokrat blagor nedolžnim otrokom! Srečna otroka, ki sta Marijo vidila in ž Njo govorila, srečni vi, ako po Njenem opominu lepo molite, nedelje posvečujete, se varujete gerde kletvinje ter imé Božje poveljujete, post ljubite, sploh vse zapovedi spolnujete: če tudi ne morem obljubiti, da boste Marijo vidili že na tem svetu, obljubiti vam smem za terdno, da Jo boste gledali v večnosti!

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (*Prašanja pri duhovnih poskušnjah.*)
E theologia dogmatica: 1. Exponatur grave momentum tam apologeticum quam dogmaticum resurrectionis Dominicae. 2. Indulgentiarum utilitas probetur et contra objectiones tritas defendatur.

E jure canonico: 1. Inter potestatem ordinis et jurisdictionis esse discrimen, dilucidetur. 2. Exponatur relatio legum civilium matrimonialium, quae in Austria inde ab anno 1868. auctoritatem obtinuerunt, ad sanctiones canonicas; et exposita relatione proponantur regulae, quas parochus in matrimoniis contrahendis servare debet.

E theologia morali: 1. Data notione scandalii exponantur ejus diversae distinctiones, ejus malitia et quando illud vitandum sit. 2. Explicentur conditiones, quae requiruntur, ut actio aliqua imputabilis sit ad meritum vel culpam et resolvatur casus. Ancilla confitetur: a) ter Missam die festo non audivi, eo quod sero e somno evigilavi; b) aliquando dominum meum in iram et maledictiones incitavi religionis munia ex-quendo; c) furtum, quod alienus quidam in horto domini mei commisit, non impedivi; d) in verba obacoena, sed inadvertenter nonnunquam prorupi. Quaeritur, an in praedictis peccaverit?

Iz duhovnega pastirstva: 1. Kako se napoveduje odloga odveze? 2. Kaj je vedeti o papeževem blagoslovu za zadnjo uro? 3. Kako naj se obnaša duhovni pastir v sakonskih preprih?

Pridiga. Naj se napravi govor o Božji previdnosti v dveh delih. Vpeljava in sklep naj se popolnoma izdelata; izpeljava pa naj se bogato osnuje.

Kerščanski uk: Ktere gnade deli sveto poslednje olje bolniku?

Ex exegeai: Fiat exegetico-homiletica expositio pericoparum epistolae atque evangelii, quae leguntur Dominica secunda Quadragesimae, nimirum primae epistolae ad Thessalonicenses cap. 4. a versu 1—7. inclusive, atque evangelii s. Matthaei cap. 17. a versu 1—9. inclusive.

Iz Ljubljane. (*Apelacija.*) „Tagblatt“ je strašno hud spis skoval zoper „farizeje“, tudi mene podpisano več grehov toži: da sem „ultramontanska“; da naznanjvši više poslavljenje nisem povedala tudi vzroka (motiviranja); da iz ljudi pulim milošnje za sv. Očeta; da sem sestra časnika „Slovenca“, „farizeja“...

Zdaj tedaj, če sem grešila, peljite me pred „Tagblatt“, naj me do mertvega pobije s kamenjem, ki ga že od davno na-me meče, ne mara bo potlej ložje dihal. Če pa sprevidite, da je on sam to, s čimur druge pita, povejte mu po nemško, da bo razumel, kaj so Pij IX. o tacih lisjakih rekli, namreč: „Der Missbrauch der Presse ist eines der vorzüglichsten Mittel, dessen sich unsere Feinde bedienen, um sich zu verstellen und die Corruption zu verbreiten.“ To je: Zloraba tiskarstva (časništva) je eden naj glavnih pomočkov, kterega se naši sovražniki poprijemajo, da v ovčjo kožo oblečeni trosijo spake in pohujšanje. (Pij IX. 5. listop. 1874 do djanskih udov naj starši rimske družbe za kat. koristi.) Ker pa „Tagblatt“ take sklepe snuje, da utegnejo čitatelji njegovi misliti, da novi papež Leon XIII. so maličko „tagblattovskega“ kopita, berite mu encikliko novega papeža, in prašajte ga, če njegovo sklepanje ne dahne malo po „farizejsko“? Kakor „Tagblattu“ dobro dé oropanje papeža, tako on pisano gleda milošnje za sv. Očeta: tedaj mora po načelih njegove olike papež od zraka živeti, ali lakote umreti, ali pa k večjemu iz sklede svojih oplnivcev zajemati, česar pa po svoji vesti in poštenosti ne more in ne sme, kajti bi s tim grabeštvo poterjeval in prisego prelomil. Prašajte tedaj „Tagblatt“, po čem je njegova logika, in iz kakošnega blaga njegova svoboda, ki se usti, da se za njo vojskuje?

Enako ceno imajo druge njegove lomastenja, ne vredne pretresanja.

Danica.

Pod napisom „Brüderlichkeit“ se „Tagbl.“ repenči, da je duhovni pastir v V. „mit doppelter Kreide“ našel 58 gl. 52 kr. pogrebšine po nekem merliču. To pa, kakor vemo je iz zanesljivega vira, je ravno nasprotno: pregledano je namreč 50 gold., ki bi jih bil imel dotični k cerkvi plačati, in to obiranje po „Tagblattu“ je zahvala!

Iz Tersta, 26. majnika. Vodstvo društva za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa naznanja, da bode tudi to leto imelo razstavo cerkvenih oprav, ktere so se v ta namen izdelale, da bodo razdeljene revnim cerkvam. Ker je oglas tiskan le v laškem jeziku, bode morebiti „Danica“ vstregla marsikateremu, ako ga priobči tudi v slovenščini. Glasi se tako-le:

Častita duhovščina!

Podpisano vodstvo ima čast naznaniti sledeče:

1. Kakor v pretečenih šest letih, bode tudi letos razstava cerkvene oprave v sakristiji farne cerkve preblazene Marije Device Pomočnice, ali pri starem sv. Antonu. Razstavljene bodo oprave od druge do tretje nedelje po Binkoštih.

2. Predstojniki cerkveni, kateri želijo eno ali drugo stvar dobiti v dar za svojo cerkev, naj pošljejo dotične prošnje podpisanemu vodju naj kasneje do 24. rožnika t. l. (Razdelilo se bode letos: več plajšev bele barve za večernice, več mašnih plajšev v vsih cerkvenih barvah; nekaj ogrinjal pri blagoslovu [velum humerale]; nekaj štol za kerat v dveh barvah; več mašnih srajc, opasnikov, obvratnikov, korporalov, purifikatorjev, pertičev, roketov, savitkov za sv. obhajilo in sv. olje, plajšev za obhajilne kelihe, predpertov za oltarje [antipendium], altarnih blazin, mašnih knjig [tudi za črne maše] in obrednikov ali ritualov). Druge cerkvene oprave društvo nima, tedaj bi zaostoj bilo, da kdo prosi reči, kakoršne niso tukaj omenjene. Vsaki prositelj naj naznani, koliko in kake oprave njegova cerkev ima, koliko in kaj je dobila od društva v pretečenih letih. Naj pové tudi, koliko družbenikov je v njegovi duhovniji. Kdor bi prosil plašč za obhajilni kelih, naj naznani tudi njegovo visokost v centimetrih.

Pri razdeljevanji se bodo pred drugimi obdarovale cerkve onih duhovnij, ki imajo družbenike tega društva, ki so plačali letni znesek za preteklo leto.

3. Po darove, ktere bodo cerkve dobile, naj predstojniki pošljejo, kakor hitro bodo zvedili, kaj je bilo njih cerkvam naklonjeno, ker za razpošiljanje darov vodstvo ne skerbi in ga tudi za plačilo ne prejmi.

V Terstu, 15. maja 1878.

Jakob Bonifacio,

duh. pom. pri farni cerkvi M. D. Pomočnice.

Vodja.

Imenovano društvo je vse hvale vredno in zasluži, da ga duhovščina vse skoz podpira in širi, ker tako se goji pobožnost med vérnimi in se s prav malo soldi pomaga cerkvam na božjo čast. Cerkevni dohodki se sploh kratijo, taki je duh tega veka; državne in soseskine oblasti rade trosijo denar za to in ono, ali kadar se godi o tem, da bi se cerkvam s potrebnim pripomoglo, jim je glavno načelo „varčnost“: torej je treba, da se drugač pomaga, da cerkve ne b. de gole in brez vse oprave. Podpirajmo tedaj vsaki po svoji moči take društva, katerih namen je revnim cerkvam pomagati; podpirajmo jih z besedo in z djanjem; z besedo: da jih vernim priporočamo, z djanjem: da sami k njim pristopimo in svoj dar na Gospodov oltar položimo. Mlačnost v tem bi bila škodljiva in ne brez graje.

Za podporo šolarih mladenčev v prid duhovskega stanu v teržaški škofiji so zopet darovali gg.: Soprogi Jan. in Mar. Sardoč 1000 gl.; Burgataller z gospó 200 gl.; Kozulič z gospó 200 gld.; Ant. Piber 200 gld.; J. Colo 100 gl.; dr. Fr. Ferrari 100 gl.; brata Fr. in Jož. Kozmic 100 gld.; G. P. 25 gld.; Ant. Toman 100 gld.; kom. dr. Karol Porenta 200 gld.; gospá Cecilija Boara 10 gl.; Jož. Bordini 10 gl.; B. H. 2 gl.; A. Klodič 10 gl.; c. kr. poštno vodstvo 24 gl.; P. Somazzi 100 gl.; M. Zamporo 50 gl.; c. kr. finančno vodstvo 44 gl. — V ravno ta namen so dali v blagajnico družbe sv. Družine: Stolni kapitel 100 gl.; A. V. 50 gl.; g. Fr. Koser 15 gld.; mons. Dom. Bonifacio 30 gld.; g. Fr. Pancur 5 gl.; gospá N. N. in N. N. 30 gl.; kan. Avg. Grosich 100 gl.; razni bratovski udje 214 gl. 50 kr.

Recimo ktero o preklinovanji.

II.

Preklinjevanje je nevredna in ostudna reč, ki kaže spačenega, spridenega človeka. Komur iz ust izhaja gujusen smrad, je znamenje, da je snotraj belan, — in komur derejo kletvinje iz ust, je to očitna priča, da njegovo notranje, dušno življenje je okuženo, da blaga nedolžnost ni več kraljica v njegovi duši. Tudi brez ozira na razžaljenje neskončno svetega Boga je kletvinja že sama na sebi gerda; le srov človek, ki ne vé, kaj je spodobnost, je zmožen kleti. Vaak čas je preklinjanje graje in zaničevanja vredno, in če ima človek le a-b-c olike, se mora te pregrehe varovati. Cunjarake, plačurske, ciganske duše kolnejo, — pijancu in umazanemu klatežu sujejo psovke iz ust! Krastov robava je, kdor preklinja, — ne pa omikan človek!

Ubožnemu možu se je posrečilo, da je obogatel; njegova žena pa pri vsem svojem bogastvu ni imela ne sence kake odreje ali spodobne obnaše. Kadar se je stogotila, je preklinjala, kakor zdivjana torka. Njen mož je bil močno žalosten zavoljo spačenosti svoje žene. Nekega dne se skupaj sprehajata, kar zaslišita robatega voznjača, ki je ostudno preklinjal, in mož zakliče: „Ta zanikarnež preklinja kakor sužnji jetnik, ali pa kakor gospá v jezi. Žena je razumela, da ta šala njo za-

deva, in od tistega časa nikoli več nobene kletvinje ni bilo slišati iz njenih ust.

Preklinjavec navadno tudi po sunanjem postane osoren človek; če je bil poprej tudi morebiti prijetnega obraza; jeza in preklinjanje ga stori gerdega. Preklinjavec je zasnamnjan s pečatom srovosti, bodi si kmet, berač, ali „rogovila-gospod“, kakoršni večkrat celó v svojih poslih s ljudmi renčijo in sobe kažejo, kakor da bi bili v čmeriki kuhani. Celó med živalimi, ki so pohlevne in prijetne, je razloček od tistih, ki so ravsaste in togotne. Dobro opazuj pesa, in staviš kaj, da boš iz njegovih oči in sunanjstva spoznal, če je grizún in togotna mercina, ali pa dobra, prijazna stvar. Kdo ne posluša s veseljem slavčka ali škerjanca in drugih tičkov, ki že pred dnevom hvalijo svojega Stvarnika s ljubeznjivim petjem? Komu se pa ne studi tuleči volk, ki v divji jezi terga pohlevne jagnjeta? — Lej, taki volk si ti, ki preklinjaš in še druge nedolžne pohujšuješ: sram te bodi, divjak!

Svetvam divjim preklinjavcem, naj nosijo pri sebi zerkalo (ogledalo), in kadar kdo kletve bruha, naj pogleda svoj obraz, če ni bolj podoben satanu, kakor pa človeku!

Razgled po svetu.

Drobne novice. Praviijo, da vse razporne zadeve med Rusijo in Anglijo so poravnane, ter se snidejo državniki za dokončno vravnavo turških homatij. — Sin Napoleona III je na Angleškem pri obedu tiskarske družbe imel govor, s katerim je pokazal, da že sná nekoliko politikovati. Rekel je n. pr.: „Tiskarstvo je postalo potreba naše novošegne olike, potreba tergovskega, vednostnega in politiškega svetá. (Tleskanje.) Zgodovina zadnjih dvajset lét spominja na velike službe, ki jih je storilo obertnemu napredku. Po tiskarstvu so opazovanja in študije vsacega delavca postale lastina vsih. Toda v politiškem svetu je tiskarstvo še važniše. Bil je čas, ko se je osoda narodov v skrivnih svetovaliških treh ali štirih mož določevala. Dandanašnji je občno mnenje tista moč, ki dela in razdeva vlade, ki določuje mir ali vojsko (bum-tleskanje). Ta naj viši porota, pred katero mora priti vsak državnik dajat odgovor od svojega djanja, bi bila le slepa sodnija, ako bi je razsvitljeno tiskarstvo ne vodilo“ (bum)! — Vidi se, da prikupovati se že sná mladi pagolin in vé, na katero struno vdariti. — Pisali so, da je iz Vatikana odpušen general Kancler, pa to ni res. V ponedeljek je bilo pred sv. Očetom veliko številno španjskih romarjev. — Na otoku Kandiji so Turki napadli vstajne kristjane, ki so bili razstavljeni zunaj mesta, in so se polastili večine postaj, ki so jih poprej imeli kristjani. — Iz Carigrada naznanjajo, da je bila bitva ob reki Ardi (Arda) med turškimi vstajniki in Rusi. Vstajniki so zgubili svoje stališa; veliko je mrtvih in ranjenih. — Papeževa akademija „dei nuovi Lincei“ je sklenila, da hoče slavnemu svezdosnancu P. Secchi-u postaviti spominek v Rimu. — Francoski framasoni so vedno nesramniši; 14. rožnika hoče mestni odbor pariški slovesno obhajati obletnico, ko je ob času strašnega rogovilstva bila uzeta Bastiglia ter rogovilstvo smagalo. Francoska vlada, posabljiivi takratne klanja in mesarjenja leta 1871, to dopuša. — Katoliški škofje in katoliško časništvo francosko slovesno oporekajo zoper brezbožno Voltérovo stoletnico. Tudi pariški kardinal-vikái škof ni mogel molčati k preslavljanju brezvértstva in pregrehe; dal je za to priliko primérno okrožnico do svojega duhovstva. — Francoski republikanci pričakujejo, da njih razstavo bodo obiskali:

Belgiški kralj, avstrijski cesar, saksonski, parski kralj, in persijski Šah, kakor je bila pod Napoleonom III obilno obiskovana. Toda to Napoleona III ni rešilo, pri-stavlja „Unità“. —

Cvet in sad sveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Hvala naši ljubi Gospej presv. Serca za večkratno pomoč v bolešni, in v drugih nadlogah! Posebno sem bila dvakrat v veliki stiski, imela sem v glavi tako hudo bolenje, da mi ni bilo moč dolžnost svojega stanú opravljati. Obernem se s zaupanjem k Naši ljubi Gospej presv. Serca, s obljubo, ako mi Marija sprosi polajšanje, da bom k njeni časti, in še drugim k večjemu zaupanju do Marije po „Zg. Danici“ razglasila. Kmalo po tej obljubi se mi je vidno sboljšalo, brez kacic drugih zdravil. Torej bodi hvala Bogu in Naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega.

Na Štajerskem.

T. G.

Št. 2. Priserčna zahvala za ljubo zdravje, katero je sprosila Naša ljuba Gospá mojemu bratu J. K.

Marijana K.

Št. 3. Mlada gospodičina in nje brat, oba za smert bolna, sta bila priporočena po „Zg. Danici“ udom družbe N. lj. G. presv. S. v molitev; zdaj pa priserčno zahvalo naznanjata Mariji za dobljeno zdravje, s terdnim prepričanjem, da zaupanje na Marijo in molitev ni nikoli sastonj, zato prosita zahvalo po „Danici“ naznaniti.

M. A. in P. A.

Št. 4. Priserčno zahvalo naznanjam N. lj. G. presv. Serca Jezusovega za naglo pomoč. Bila je moja sopróga v veliki smertni nevarnosti. V tistem trenutku sem jo priporočil N. lj. G. s obljubo, če bom uslišan, da hočem zahvalo očitno po „Danici“ razglasiti. Ker je bilo prec pomagano, zato želim obljubo s tim spolniti; spolniti pa tudi še več drugih obljub, ki sem jih na dolgu. Bodi zahvaljena, preljuba Gospá Serca Jezusovega! Z zaupanjem se ti bom še priporočal v vsaki dušni in telesni sili. Kakor zdaj, se me vselej usmili!

V Lasih, 5. majnika 1878.

F. Merzel.

Št. 5. Bila sem bolna ves mescev, posebno so me noge bolele, da nisem mogla hoditi. Zdravila mi niso pomagale. V tem žalostnem stanu se obernem do Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega, opravljam devetdnevnic s obljubo, če se osdravim, zahvalo očitno po „Danici“ razglasiti. Nisem bila še opravila popolnoma vsih devetdnevnic in že sem bila popolnoma zdrava. Bodi ti naj večji zahvala, preljuba Gospá presv. Serca Jezusovega, zdaj in na vse veke!

Z Gobnika, 5. majnika 1878.

Marija Femec.

Št. 6. Ne moremo se zadosti zahvaliti N. lj. G. presv. Serca, ki je naši, za smert bolni materi zopet zdravje sprosila. Izrekamo Ji naj priserčniši zahvalo, darujemo Ji vse češenje vernikov. Vse kar živi, Marijo naj časti!

V Rafoličah, 21. majnika 1878.

Greg. Rapè za vse hvaležne otroke.

Prošnje.

Skerbna mati goreče priporoča vsem udom N. lj. G. v molitev svojo hčer, ktera je kot novinka v samostanu, da bi po priprošnji Marije D. v neki zadevi, ktera jo v nje poklicu naj bolj zadržuje, mogla tako napre-

dovati, da bi bili viši popolno zadovoljni; sraven jo še tudi priporoča v molitev za gnado stanovitnosti, in da bi srečno dsegla svoj namen. — Neka oseba se enako priporoča v posebni dušni stiski in potrebi. — Za smert bolna, seló uboga žena s peterimi otroci naj bode priporočena družbi N. lj. G. v molitev, s obljubo, ako ozdravi, da se bode zahvala očitno v „Danici“ oznanila. — Neka mati milo priporočuje svojega sguhlenega sina, da bi mu bratovšina sprosila spreobrnjenje. — Mladeneč, ki že četrto leto boleha, se priporoča v molitev bratovšini N. lj. G., posebno gg. duhovnim pastirjem, da bi mu Marija sprosila ljubo zdravje, ako je Božja volja. Zahvalo boče tudi po „Danici“ razglasiti. — Odprava nekega očitnega pohujšanja v nesramnih slikah. — Dva dijaka sta živo priporočena, da bi na posredovanje N. lj. G. in sv. Jožefa si stan izvolila, ktereга jima je Bog namenil ter se mogla zveličati. Eden želi biti duhoven, drugi kaj drugega. M. M. — Oseba na Št. se ponižno priporočuje, naj bi ji sprosila bratovšina posebno milost, brez ktere si ne upa zveličanja, pa tudi sama si je izprositi ne upa, ker je preveč vdana nekim strastim. — Dvé smešani osebi za zdravje, če je Božja volja. — Sestra goreče priporoča svojega silno bolnega brata, da bi na mogočne priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa zamogel saj še toliko ozdraviti, da bi zamogel sebi in družini kruh služiti. —

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočavanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec rožnik.

I. Glavni namen: Zahvala za dobrote, prošnja za dobro letino, spreobrnjenje brezvrcev in grešnikov v naših deželah.

II. Posebni nameni:

4. rožnika. Sv. Kvirin. Priporoč.: Cerkev na Jugoslovanskem, zlasti odpravljenje bogokletja in kletvinje ondod. Več osób v dušnih potrebah. Goreče opravljanje bratovšin.

5. Sv. Frančišk Karađjolski. Priporoč.: Laške dežele in popravljenje ondodnih ropov in bogoskrunstev. Odrastajoči mladenčji za obvarovanje gnade Božje, posebno po Slovenskem. Vsi, ki so v velikih težavah in obupnosti, zlasti tri osebe.

6. Sv. Norbert. Priporoč.: Spreobrnjenje Nemčije. Tisti, ki so zarad lahkomišljenosti v nevarnosti pogubljenja. Odvernjenje kletvinje, obrekovanja, hude jeze po naši deželi.

7. Sv. Robert. Spreobrnjenje velike Britanije. Vse katoliške deklice za obvarovanje stanú milosti Božje. Vsi natihoma priporočevani. Ubogi otročiči.

8. Sv. Medard. Priporoč.: Ubožni in v veri nevedni. Vnéma gorečnosti za Božjo službo, posebno mladine. Otroci, posebno do 14. leta za obvarovanje pred volkovi. Vredna prejema sv. birme po vesoljnem svetu.

9. Binkošti. Priporoč.: Prošnja za darove sv. Duha, posebno nad brezverce in osorne grešnike za spreobrnjenje. Birmanci za obvarovanje dušne lepote. Zanemarjena in nevedna mladina. Šolski pospéh v veri in čednosti.

10. Binkoštni ponedeljek. Priporoč.: Spreobrnjenje Rusije. Dar modrosti in strahú Božjega po vsih kersanskih hišah, zlasti po Slovanskem. Dar moči vaim slabim in skušanim. Sv. Duh v delavnicah, tovarnah, med delavci na polji in drugod v šolah in vsih učilnicah.

Življenje štirnajsterih pomočnikov v sili.

XIII. Sv. Katarina, devica in mučenica.

(Dalje.)

Cesar své, da sveta devica, že 11 dni v ječi zaperta, ni še za lakoto umerla, in jo zopet pokliče pred očitno sodnijo vpríčo množega ljudstva. Vse sterí nad njeno lepoto, ker so mislili, da po lakoti in žeji mora biti že vsa oslabiljena in medla ter shujšana. Neka čudovitna blišoba se lesketá na njenem veselem obrazu, ter cesar sterí nad toliko lepoto zavpije: „O presala hči! ti bi bila vredna sedeti na cesarskem stolu; pojdi tedaj in daruj našim bogovom, in potem kraljuj z menoj. in nikar ne pušaj svoje lepote po mukah ukončati!“ Katarina mu odgovori: „Telesna lepota je enaka lepi cvetlici, ki hitro svéne; toraj v mojih očéh nima nobene vrednosti: nasproti pa dušna lepota, če je človek sam z grehom ne oskrni, ostane vekomaj.“

Zdajci stopi viši izmed vradnikov k cesarju, rekoč: „Slavni cesar! kaj se boš še dalje ukvarjal s to termasto žensko, sej s besedo je ne boš pregovoril, da bi ti služila; jaz pa bi jo kmalo ukrotil in tebi podvergel. Ukazi tedaj po mojem nasvetu narediti velikansko, okrog in okrog z nožmi natakajeno koló, ki se bode na visokih stebrih vertilo, s nožmi do života te svojeglavne ženske segalo in jo razmesarjalo tako, da se bo rada udala; če pa ne, bo na drobne kosce sesekana.“ Ta nasvet je bil trinogu všeč. V tréh dnéh je bila narejena ta strahovita smertna strojba in postavljena s odrom okoli nje. Ta čas je sveta devica v ječi molila in Boga pomoči prosila.

Tretji dan stoji sveta Katarina pred strašanskim kolesom, vzdigne oči v nebó in naredí sveti križ čez peklenško, satanovo delo. Že so bili rabeljni pripravljene strašansko koló vertiti, pa kar nanaglooma spod neba vanj treši, in močen vihar oder, koló in stebre takó razmeče, da je bilo veliko izmed ajdovskega ljudstva ubitega. Sveta devica ni bila v tej podertiji celó nič poškodvana. Vse ljudstvo z enim glasom vpíje: „Velik je Bog kristjanov!“ Veliko se jih spreoberne in veruje v Kristusa.

Po tem čudežu ni bil cesar prav nič omečen, le dalje misli in naklepa, kakó bi sveto devico še terpinčil. Ko cesarica terdovratnost svojega moža vidi, stopi k njemu, ter ga milo prosi, naj se ne vojakuje zoper edino pravega Boga kristjanov, kateri to svojo služabnico tako očitno varuje; tudi mu zdaj brez strahú spozná, da je tudi ona kristjana in veruje v Kristusa, Sina Božjega. Cesarja zgrabi tolika jeza, da jo zdajci ukaže vpríčo ljudstva peljati v temno ječo. Cesarica se še k sveti devici oberne in jo prosi, naj za njo móli. Katarina za njó zakliče: „Pojdi v miru! v večnosti boš s Kristusom kraljevala.“

Cesarica Serena je bila na cesarjevo povelje strahovito mučena, pa je vse muke stanovitno in junáško prenašala. Njé alavna smert pod mečem je Porfirija in njegove vojakke takó oserčila in navdušila, da očitno spoznavajo vero v Kristusa. Porfirij stopi pred cesarja, rekoč: „Tudi jaz sem kristjan, in pa vojaki, ki so pri meni; častita truma so — k Bogu pripeljana.“ Zguba toliko junakov cesarja močno boli, vender pa sramota, da bi njegova ne obveljala in da bi mógel jenjati kristjanom, njegovo divjo jezo tako nadraži, da zapové vse ob glavo djati.

Naslednji dan cesar zopet pokliče sveto devico pred svojo sodbo, ter ji dá na zber: ali naj si izvoli češenje bogov, ali pa silovito smert. Svetnica mu odgovori: „Kakor resnično živi Bog, vsegamogočni stvar-

nik nebés in zemlje, rajše desetkrat smert preterpim, kakor da bi enkrat svojega Boga zatajila. Pred njegovim imenom naj se upogujejo kolena vsih, ki so v nebesih in na zemlji in pod zemljo, in vsi jeziki naj spoznavajo, da je Jezus Kristus vsegamogočni Bog z Očetom in sv. Duhom vred od vekomaj do vekomaj. Zatoraj, o slavni cesar! nikar ne odlašaj, ampak stori, kar je v tvoji moči, mi življenje vzeti; moja duša pa je v Božjih rokah, in do nje nimaš nobene moči, ne oblasti.“

Cesar vidi zgubljeno vse njegovo prizadevanje, da bi Katarino od Kristusa odvernili in k svojim bogovom nagnil, torej jo obsodi k smerti z mečem. Ko pa vojak sveto devico iz mesta na morišče peljejo, jo obilno ljudstvo in med njim blage device in gospe spremljajo in na glas njeno nedolžno smert objokujejo. Na morišču prosi rabeljne nekoliko odloga, da bi še pred svojo smertjo kratko molitev opravila. Bilo ji je dovoljeno. Sveta devica vzdigne oči v nebo in móli, rekoč: „Čast bodi Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje! Moj Gospod Jezus Kristus! večna bodi tebi moja preserčna zahvala, da si me po svoji neskončni milosti sprejel med svoje neveste; ponižno pa te prosim, sprejmi dopadljivo dar mojega življenja in moje smerti, ki ti ga darujem ta trenutek v čast tvojemu presvetemu imenu. Prosim pa te tudi, moj nebeški Ženin! usliši prošnje slehernega človeka, ki se bo tebi v čast moji priprošnji priporočal in se spominjal mojega terpljenja, bodi si ob njegovi zadnji uri in veliki potrebi; odverni od njega vsako revo, lakoto, kugo in bolezen, če je tebi v čast in njegovi duši v zveličanje. Še nekaj te prosim, moj Gospod! vari moje deviško telo, da ga kake nečiste roke ne oskrunjajo.“

Po tej molitvi se ališi glas z nebés: „Pridi k meni, moja ljuba hči, moja izvoljena nevesta! Pridi v sveti raj, ki sem ti ga pripravil; ne bodi pa v skerbi zavoljo reči, za ktere si me prosila. Kdor te bo v svojem življenju s češenjem klical na pomoč in se tvoje svete smerti spominjal, spodobno te častil, njemu bom v sleherni sili in nevarnosti na pomoč prihitel. Tvoje deviško truplo ne bo prišlo nečistim hudobnežem v roke.“

Nato se sveta Katarina — vsa vesela — pokriža in k rabeljnu cberne, rekoč: „Hitro stori, kar ti je cesar zapovedal, da moja duša — rešena od telesa — kmalo dojde k svojemu Ženinu v večni mir in pokoj.“ Sveta devica položi vrat na tnalo, in rabelj ji odseka glavo, v petek, 25. listopada ob treh popoldne, leta 305, — drugi zgodovinarji pišejo 307. Iz njenega vratu je tekla bela kri kakor mleko, v znamenje njene deviške nedolžnosti. (Konec nasl.)

Listek za raznoterosti.

Rimski Sedež in lačni Indijani. Rimska propaganda je mesca kimovca poslala za indijanske stradavce 25.000 in zdaj zopet 20.000 frankov.

Šah perzijski in Leon XIII. Monsign. Cluzel, katoliški delegat v Perziji, je bil 25. svečana pred Šahom, spremljan od P. Paskala Arakelijan-a, prednika armensko-katoliškega misijona v Ispahan-u, drugem glavnem mestu perzijskem. O tej priliki je Šah naznanil, da ima veliko spoštovanje in veliko ljubezen za papeža. Na popotvanji, ki ga ima nastopiti po Evropi, je rekel, se boče nalaš podati iz Pariza v Rim, da se bo poklonil sv. Očetu Leonu XIII. Povedal je, da ima posebno pri-serčnost za katoličane svojega kraljestva, ter boče po svoji zmožnosti delal za njih srečo in blagor. Šahov

sin, poglavar v Ispahanu, je privolil podporo za vsta-novljenje šole za armenske katoliške mladenče in de-klice v Theoulst-u, armenskem oddelku v Isphan-u. — Ako Šah obišče tudi laškega kralja, kako bo le-temu pri-sercu, če mu začne praviti Šah, kako on in njegov sin spoštujeta papeža in katoličanstvo? Ob času Kristuso-vega rojstva je Herod betlehemske otročiče klal, da bi bil s njimi vred končal tudi Kralja nebeškega, iz dalj-nega Jutra pa so ravno takrat kralji prišli in so ga molili. „Prišli bodo iz vzhoda in zahoda..., otroci kra-ljestva pa bodo pahnjeni v vnanje teme...“

Poslednje novice. Govori se, da shod državnikov za poravnavo jugoslovanških zadev vlad rusko-turške vojske je sedaj gotov, nekteri ga celo že stavijo na 11. roznika; toda angleški ministri, ki so 24. maja ruske predloge v posvet vzeli, niso še odgovorili. Ruski pred-logi so določni, pa vendar gotovo ne osorni, kajti ruski časniki jih napadajo. Tudi angleški „Standard“ zago-tovlja, da priteznosti bodo skorej zginile in upanje do miru je vgodniše kot je bilo kedaj poprej. Car se kaže nepremakljivega oziroma na pridobitev Besarabije, ve-liko pa je prijenjal pri bulgarskih mejah. — Iz Atên naznanjajo, da so Turki streljali na Sardwirth-a, angle-škega konzula na Kandiji, pa ga niso zadeli. — Baši-bozuki so nekaj kristjanov na kose razsekali. — Pred sv. Očetom je bila 23. maja množica nemških romarjev. Leon XIII. so nad njimi serčno veselje razodeli, potožili čez nesrečno borbo zoper Cerkev in njenega poglavarja, pohvalili pa romarjev živo vero, jh opominjali k sta-novitnosti, jim zagotovili ravno tisto pomoč in ljubezen, katero so prednik Pij IX. imeli do njih, ter so jih po-slednjič blagoslovili.

Duhorske spremembe.

V Kerški škofiji: Dekana sta imenovana: Č. g. Bergman Val., konsistorijski svetovalec in fajmošter v Fliberku, in Č. g. Tobeitz Jan., konsistor. svetovalec in fajmošter v št. Andražu. — Dobili so čč. gg.: Rainer Jož., fajmošter na Komu, faro št. Mihael blizu Wolfa-berga; Bauer Šim., fajmošter na Visoki Bistrici, faro št. Jurje na Vinicah; Joas Jan., provizor v Malnicah, kuracijo Eberstein, in Stembal Mart., provizor v Čačah, ondoto faro. — Č. g. Reichman Šim., kn.-škof. sveto-valec in fajmošter v Selah, je stopil v stalni pokoj. — Prestavljeni so čč. gg.: Besjak Pet. iz Vrat začasno za oskerbnika Čanjške fare; Šumah Val. od Marije Pomoč-nice za provizorja v št. Štefan v Podjurski dolini; We-denik Mat. iz Medgorjan na visoko Bistrico; Gugen-berger Fr. iz Ebersteina za proviz. v št. Marjeto v Reichenau; Einspieler Greg. iz Motnice za oskerboval-nega kaplana v št. Jakob v Rožu; Formas Fr. na nje-govo mesto iz št. Martina nad Belakom za kaplana v Motnico, in Köhne Jož. iz Radel za kaplana v št. Mar-tin nad Belakom. — Kuracijo v Malnicah oskerbujejo duhovni v zgornji Beli, in faro v Medgorjah Č. g. Tro-beš Ant., fajmošter na Radišah. — Razpisana je fara sv. Peter v Kačjem dolu do 25. junija.

Dobrotni darovi.

Za zvonove na Zalem logu: Marija Pirnat 5 gl.

Za sv. Očeta: Po gosp. J. Dolencu 5 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Idrije po gosp. J. Dolencu 3 gld. in čez tisuč mark. — G. T. P. 1 gld. — Č. g. fajm. Mat. Jereb z J. 96 kr. — Iz Radolice 5 gl. 76 kr.

Za stradajoče na Jutrovem: Č. g. A. Pogorelec 1 gl. 50 kr.